

Pieter Aspe

Vagevuur

Manteau

THRILLER

Rien n'est grave puisque tout passe.
Niets is erg want alles gaat voorbij.
(IUNESCO, *Le solitaire*)

Iedere overeenkomst met bestaande personen
is louter fictief.

© 2001 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Pieter Aspe
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam
NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk oktober 2001

Tiende druk juni 2013

Omslagontwerp Wil Immink

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2905 4
D 2013/0034/281
NUR 330

Op de salontafel, een onding met poten van messing en een blad van namaakmarmer, stonden een halfvolle fles whisky en een beduimd glas. Ernaast lagen twee verfrommelde papieren zakdoekjes, een zwartwitfoto en een in leer gebonden album. De zakdoekjes waren nog vochtig. Ze glinsterden in het licht.

‘Een bezig baasje.’

Stefaan Priem maakte een obscene gebaar, zette een stap naar voren en liet de straal van de zaklantaarn over de zakdoekjes en de foto dansen.

‘Hou in vredesnaam dat ding stil’, siste Frank Lernout.

Hij duwde zijn kompaan opzij, griste de foto van de salontafel en bekeek ze van dichtbij. Nee, hij had zich niet vergist. De vrouw op de foto was wel degelijk Elena Littin. Ze lag vastgebonden op een kale draadmatras en over haar buik kronkelden twee snoertjes naar haar borsten.

‘Problemen?’

Lernout schokschouderde. Hij boog zich voorover en sloeg het album open. Het zijdepapier, dat ter bescherming van de foto’s tussen de bladen was aangebracht, ritselfde tussen zijn bevende vingers.

‘Als je blote wijven wilt zien, koop dan *Playboy*’, fluisterde Priem hem toe toen hij een glimp van de foto’s opving.

‘Bemoei je met je eigen zaken’, reageerde Lernout geprikkeld.

‘Neem ze dan toch mee. Kun je ze lekker thuis bekijken. Of ben je soms vergeten dat we dieven zijn?’

Priem richtte de zaklantaarn op de eiken televisiekast, waarvan de deuren half openstonden.

'Daar staan de spullen die poen opleveren, Frank.'

'Je hebt gelijk', zei Lernout.

Priem was zijn beste vriend. Het zou niet netjes zijn hem met zijn problemen op te zadelen. Frank Lernout haalde haastig een aantal foto's uit het album en stopte ze in zijn achterzak. Daarna liep hij naar de eiken kast, duwde de deuren met zijn elleboog open en legde zijn hand met de palm naar boven op het televisietoestel. Het voelde lauw aan. Een voorzichtige dief had in dergelijke omstandigheden het zekere voor het onzekere genomen en het pand stilletjes verlaten, maar dat konden Lernout en Priem zich niet veroorloven. Ze hadden dringend geld nodig. Hij liep naar het raam dat uitkwam op de straat en loerde behoedzaam naar buiten. Hoewel de adrenaline door zijn lijf gierde, probeerde hij rustig na te denken. De fles whisky en het beduimelde glas op de salontafel verklaarden wellicht waarom de bewoner van het huis niet wakker was geworden toen hij vijf minuten geleden het slot van de achterdeur had geforceerd. Het was een geruststellende gedachte, maar Lernout zat al te lang in het vak om daarmee genoeg te nemen. Hij spitste zijn oren en wachtte gespannen af, klaar om bij het minste verdachte geluid de benen te nemen, want het gebeurde wel vaker dat snuggere 'cliënten' stiekem de politie belden en zich daarna op de bovenverdieping gedeisd hielden tot de flikken ter plaatse waren. Lernout bleef een tijdje roerloos staan. Toen de termijn verstreken was die hij als redelijk beschouwde, draaide hij zich bruusk om, liep naar de eiken kast en trok de stekkers van het televisietoestel en de videorecorder uit het stopcontact. Nog geen kwartier later lagen alle waardevolle spullen van meneer Verfaillie in een anonieme bestelwagen. Frank Lernout liep nog een keer naar binnen, zette de fles whisky aan zijn lip-

pen en nam een fikse slok. Priem ontfermde zich onder-
tussen over de Mercedes die in de garage stond.

‘Je had de politie de waarheid moeten vertellen, Elena.’

Chris Van der Weyden stak een dun sigaarje op en blies een rookwolkje voor zich uit. Hij droeg een donkerblauwe pyjama en een geruite kamerjas.

‘Dat kon ik niet, Chris. Misschien laat hij me wel met rust als de politie hem niet lastigvalt. Je weet toch dat...’

Elena Littin sloeg haar handen voor haar gezicht en begon zachtjes te huilen. De nachtmerrie die ze negenen-
twintig jaar geleden had beleefd, kwam haar weer voor de geest. De fysieke pijn was ze bijna vergeten, het was de her-
innering aan de vernederingen die ze gedurende zeven maanden had moeten ondergaan, die haar deden huilen.

Chris Van der Weyden legde zijn arm om Elena’s schou-
der. Hij had destijds een dossier over Silvio Hernan aan het parket overgemaakt. De zaak was geseponeerd. Zelfs Amnesty International had amper gereageerd op de brie-
ven die hij hen had geschreven. Alleen een Chileense rechtbank kon Silvio Hernan berechten, hadden ze ge-
antwoord. Dat was toen. In 1993 was de wet veranderd en sindsdien was het wel mogelijk misdaden tegen de men-
selijkheid die in het buitenland waren gepleegd in België te laten vervolgen. Hij had de zaak opnieuw aanhangig ge-
maakt. Zonder resultaat. Toen de klacht eindelijk ont-
vankelijk werd verklaard, bleek Silvio Hernan spoorloos verdwenen.

‘Hij zal me vermoorden, Chris.’

Elena Littin trilde over haar hele lichaam. Van der Weyden wist niet goed hoe hij haar moest kalmeren.

‘Je kunt hier een tijdje blijven logeren’, zei hij.

‘Marijke zal wel op je passen.’

Elena richtte haar hoofd op en keek hem angstig aan.

‘Waar ik ook ben, Hernan zal me weten te vinden’, zei ze.

Van der Weyden liet zijn arm van haar schouder glijden. Elena had gelijk. Hernan zou niet rusten voor hij haar uit de weg had geruimd. Wie weet liep ook zijn leven gevaar, en dat van Marijke.

‘Dan moeten we zelf het initiatief nemen’, zei hij.

‘Wat ben je van plan?’

Elena drukte zich tegen hem aan.

‘Dat weet ik nog niet.’

Van der Weyden aaide over haar hoofd. Elena had de politie wijsgemaakt dat ze in het Albertpark door een gemaskerde potloodventer was belaagd. Eigenlijk had ze een onbestaande dader gecreëerd. Misschien zat daar iets in. Chris Van der Weyden staarde over Elena’s schouder naar buiten. Twee jaar geleden was hij erachter gekomen dat Hernan zijn broer had vermoord. Het probleem was dat hij die beschuldiging niet hard kon maken voor een rechtbank omdat het om een gerucht ging dat moeilijk te bewijzen viel. Het kwam hem goed uit dat Elena de politie een verhaaltje op de mouw had gespeld.

Van In hield van de lente, al was het maar omdat hij liever door de zon werd gewekt dan door het dwingende gezoeem van het digitale ding dat naast hem op het nachtkastje stond. Vandaag was het zo’n dag, dus sloeg hij met een kordaat gebaar de dekens terug, ging op de rand van het bed zitten, spiegelde zich in het slaapkamerraam en glimlachte naar het zonlicht dat tussen de gordijnen naar binnen viel. Onder hem stroomde de Reie tussen keurig gerenoveerde kaaimuren, smaragdgroen en onverstoorbaar. De overbuurvrouw liep in een gebloemde peignoir naar de keukenkast. Van In wist meteen hoe laat het was, want de ochtendroutine van mevrouw Asaert verliep volgens een klokvast schema. Om 6.55 u haalde ze een blikken doos uit de kast, schepte twee maatjes koffie in een ouderwetse filter en zette daarna de ketel op het vuur.

Van In keek schuin over zijn schouder naar Hannelore, die rustig bleef doorslapen ondanks de teruggeslagen dekens. Dat ze niet wakker werd, lag aan de warme zonnestralen. Die compenseerden naadloos de verloren nestwarmte. Van In ging op zijn knieën naast het bed zitten, plantte zijn ellebogen op de matras en ondersteunde zijn kin met gevouwen handen. Als mevrouw Asaert nu naar buiten keek, zou ze waarschijnlijk denken dat hij zijn ochtendgebed aan het zeggen was, en ze zou God danken omdat de ketter aan de overkant zich eindelijk had bekeerd. Ze kon onmogelijk vermoeden dat hij met een wellustige blik het naakte lichaam van zijn vrouw zat te bewonderen. Terwijl Van In zich in de geneugten van het vlees verdiepte, goot ze de slappe koffie die ze net had gezet in een prehistorische thermoskan, slofte naar de badkamer en maakte zich klaar om naar de vroegmis te gaan, een gewoonte die ze trouw in ere hield sinds de pastoor haar had gevraagd of ze de eerste lezing wilde doen, een privilege dat vroeger alleen mannen te beurt viel.

Hannelore werd wakker op het moment dat de pastoor de schuldbelijdenis aanhief. Toen ze Van In in zijn blootje naast het bed zag zitten, rolde ze naar hem toe en drukte zich tegen hem aan. Licht en schaduw vermengden zich. Haar warme, gladde huid deed hem huiveren. Begeerte welde op uit zijn lenden, stroomde via zijn ruggengraat naar zijn hersenen en openbaarde zich in een blik die Hannelore meteen herkende.

‘Sta op, broeder en laat me zien wat je verontrust’, zei ze op zelvende toon.

Van In deed zonder schroom wat van hem gevraagd werd. Er straalde glorie van hem af.

‘Het is lente, Hanne. Wat wil je?’

‘Volgens mij is dit inderdaad een duidelijk geval van overmacht, meneer de agent.’

‘Dan pleit ik schuldig, mevrouw de onderzoeksrechter.’

Hannelore ging op de rand van het bed zitten en bevochtigde haar lippen op een manier die niets aan de verbeelding overliet. Van In liet haar begaan. Hij haalde diep adem en richtte zijn ogen ten hemel. Nog voor mevrouw Asaert de eerste lezing aanvatte, toevallig een passage uit het Hooglied, bedwong Hannelore zijn lentekriebels op de prettigste manier die een man zich kan voorstellen. Na afloop stak Van In een sigaret op en griste een papieren zakdoekje van het nachtkastje.

‘Wil je er ook een?’

‘Graag.’

‘Een kop koffie?’

‘Straks, schat. Ik ga eerst mijn tanden poetsen. Maak jij ondertussen de logeerkamer klaar?’

Van In protesteerde niet. Zelfs als ze hem had gevraagd het hele huis te stofzuigen had hij het zonder morren gedaan. Hij liep naar de mansardekamer, trok de linnenkast open en haalde er een stel lakens en een deken uit. Het was lang geleden dat ze nog logés over de vloer hadden gekregen.

‘Ik ben benieuwd hoe de nieuwe vriend van Merel eruitziet’, riep hij.

‘Beter dan jij’, klonk het vanuit de badkamer.

Hannelore spoelde de beker om en draaide het dopje op de tube tandpasta. Haar nichtje had al meer vriendjes versleten dan er weken in een jaar zijn, maar dit keer leek het haar menens. Merel en Max woonden al meer dan anderhalf jaar samen en naar verluidt was er een baby op komst. Het slechte nieuws was dat zij hem dat nog niet had verteld.

‘Hoe laat is het nu?’

‘Halfacht, schat.’

‘Jezus’, zuchtte Hannelore.

De vlucht uit New York arriveerde om tien over negen op Zaventem. Voor koffiedrinken was er geen tijd meer.

Carine Neels parkeerde haar splinternieuwe Citroën Picasso naast de Audi van hoofdcommissaris De Kee, stapte uit, trok haar rokje naar beneden en zette een paar bevallige pasjes in de richting van de hoofdingang van het politiebureau. Net voor ze naar binnen stapte, draaide ze zich om, strekte nonchalant haar arm en vergrendelde de portieren met een druk op de knop van de afstandsbediening. Een collega die zijn fiets onder het afdakje plaatste, floot haar bewonderend na. Carine beloonde hem daarvoor. Ze wiebelde met haar kontje. De tijd dat alleen mannen ongegeneerd met een nieuwe wagen mochten uitpakken was gelukkig voorbij. Zelfs Bruynooghe, die nochtans niet bekendstond om zijn vooruitstrevende ideeën wat vrouwen betreft – hij vond dat ze zich beter met het huishouden konden bezighouden – stak zijn bewondering voor de nieuwe wagen niet onder stoelen of banken. Dat bleek uit zijn reactie.

‘Je gaat het nog ver schoppen in het korps’, zei hij toen ze haar sleutelbos op het bureau gooide.

‘Dank je, Robert.’

Twee weken geleden had Van In hoofdcommissaris De Kee en het college van burgemeester en schepenen voorgesteld Carine Neels tot inspecteur te promoveren. De vrouwvriendelijke demarche had voor heel wat commotie gezorgd bij de mannelijke collega's, vooral bij diegenen die dachten dat ze door hun staat van dienst automatisch in aanmerking kwamen voor de vacante betrekking. Van In had hun bezwaren naast zich neergelegd door te verklaren dat hij kwaliteit verkoos boven anciënniteit, een argument dat hem niet in dank was afgenomen en dat bovendien het gerucht dat Carine iets met hem onder de lakens zou hebben geritseld, weer nieuw leven inblies. Hoewel Bruynooghe ook voor promotie in aanmerking kwam, vond hij dat zijn collega's een beetje overdreven. Carine was een professionele politievrouw. Dat had ze al meer dan een keer bewezen.

'Ik vraag me af hoe Van In op je nieuwe aanwinst zal reageren', zei hij na een poosje.

Carine ging hoofdschuddend aan haar bureau zitten.

'Wat moet ik daarop zeggen? Dat mevrouw de onderzoeksrechter en ik toevallig dezelfde smaak hebben?'

'Alleen wat auto's betreft, mag ik hopen', merkte Bruynooghe fijntjes op.

Carine probeerde haar gezicht in de plooi te houden. Ze kon niet ontkennen dat Van In zich een tijdje geleden had laten ontvallen dat Hannelore van plan was zich een nieuwe wagen aan te schaffen en dat ook zij haar oog op een Citroën Picasso had laten vallen.

'Je denkt toch niet dat ik...'

Bruynooghe deed een onhandige poging om de vermoorde onschuld te spelen.

'We leven in een vrij land, Carine. Wie ben ik om...'

'Zo wil ik het horen, Robert. Vrijheid is ons kostbaarste goed. Iedereen die daarmee niet akkoord gaat, verdient de doodstraf.'

Van In stapte het kantoor binnen en produceerde een glimlach die niemand van hem gewend was, toch niet op dit uur van de dag. Hij trok met een zwierig gebaar zijn jasje uit, huppelde als een overjaarse balletdanser naar de keuken en nam een kop koffie. Dat hij zich daarbij niet hardop afvroeg wie het brouwsel had gezet, was een duidelijk teken dat hij zich in hogere sferen bevond, want normaal was hij heel kieskeurig als het om koffie ging.

Anders dan Van In zag Versavel er bijzonder ongelukkig uit. Hij beperkte zich bij het binnenkomen tot een knikje, en toen hij zijn jasje over zijn persoonlijke kleerhanger hing, streek hij de stof van de revers wel vier keer glad, wat zelfs naar zijn normen een tikkeltje overdreven was. Onrust knaagde aan zijn binnenste. Hij kon het pikante verhaal dat Van In hem zo-even in de auto had opgedist niet van zich afzetten. Nog erger was dat hij licht-

jes opgewonden raakte telkens als hij aan Hannelore dacht en de manier waarop ze Van In de nieuwe dag had binnengeloodst. De gevoelens van twijfel die daarvan het gevolg waren, vraten aan zijn ingewanden als zuur aan een stuk metaal. Hij sloeg een krant open en verborg zijn getormenteerde ziel erachter.

‘Geen moorden, overvallen of diefstallen?’ vroeg Van In opgewekt toen hij roerend in zijn kopje koffie uit de keuken kwam.

Carine bladerde de pv's door die de nachtpatrouilles de voorbije acht uur hadden opgesteld. Het waren er achtendertig in totaal. Vijfennegentig percent ervan zou onherroepelijk in de prullenbak van het parket terechtkomen. Het was een trieste realiteit waarover niemand zich nog druk maakte. Carine vond het alleen vreemd dat Van In nog niets over haar nieuwe wagen had gezegd.

‘Nachtlawaai, nachtlawaai, aanrijding met blikshade, openbare dronkenschap, openbare dronkenschap, caféruzie, echtelijke twist, openbare zedenschennis...’

Van In stak zijn hand op, griste het pv uit haar handen en nam monkelend kennis van het proza dat waarnemend brigadier Fiers vannacht om halftwee aan het papier had toevertrouwd.

‘Dit moet je beslist lezen, Guido’, zei hij na een poos.

Versavel liet de krant zakken en keek zijn vriend vragend aan.

‘Fiers heeft er weer een potje van gemaakt’, lachte Van In. ‘Potloodkoopman. Waar haalt hij het in vredesnaam vandaan.’

Toen de nieuwe spelling in gebruik kwam, had hoofdcommissaris De Kee een taalcursus georganiseerd met de bedoeling de taalvaardigheid van zijn ondergeschikten aan te scherpen, een project dat hij zes maanden later wijselijk had afgeblazen toen bleek dat sommige agenten zich geroepen voelden de Nederlandse taal nog drasti-

scher te hervormen dan de uilskuikens die van pannenkoeken pannenkoeken hadden gemaakt. Fiers was nog een stapje verder gegaan. Hij had venter, dat volgens hem te Vlaams klonk, door koopman vervangen.

‘De meeste potloodventers zijn heteroseksuelen, Pieter. Dat zou jij allang moeten weten’, reageerde Versavel droog.

Van In trok een gezicht dat menig politicus hem had benijd om de empathie die ervan afstraalde.

‘Het was niet persoonlijk bedoeld, Guido. Ik maakte een grapje.’

Versavel produceerde een grimas die voor een glimlach moest doorgaan.

‘Is het zo goed?’

‘Nee’, zei Van In.

Hij gooide het pv op de eiken tafel en stak een sigaret op. Een stad die straks in het kader van Brugge 2002 met grootse evenementen zou uitpakken, moest er rekening mee houden dat al dat cultureel machtsvertoon een schare op aandacht beluste gekken zou aantrekken die van de gelegenheid zouden profiteren om zich in de schijnwerpers te werken. De gemaskerde potloodventer, die vannacht in de buurt van het nieuwe concertgebouw was signaleerd, had de spits afgebeten. Hij was slechts een voorbode van het zootje geschifte debielen dat binnenkort legitiem door de straten zou paraderen.

‘Wil je dat Robert en ik de zaak verder onderzoeken?’ vroeg Carine toen het een tijdje benauwend stil bleef.

Van In pakte het pv van de tafel en las de naam van de klaagster: ELENA LITTIN, geboren in TALCAHUANO, Chili, op 26.08.1947. Adres: Dweersstraat 89. Burgerlijke staat: ongehuwd. Een politiepatrouille had haar om halfeen over het Zand zien rennen. Toen ze halverwege het plein struikelde en viel, waren de agenten haar te hulp gesneld. ‘Hoewel de vrouw zich amper had bezeerd, verkeerde ze

in een staat van hystericie', had Fiers in het pv genoteerd. 'Toen we haar vroegen wat er aan de hand was, barstte ze in tranen uit.' De verklaring die mevrouw Littin na lang aandringen had afgelegd, was verwarrend, maar dat lag waarschijnlijk aan de schrijfstijl van waarnemend brigadier Fiers, die graag complexe samengestelde zinnen gebruikte, waaraan niemand een touw kon vastknopen. Twee dingen waren echter duidelijk: mevrouw Littin was in de loop van de avond op ziekenbezoek geweest in het Onze-Lieve-Vrouweziekenhuis, een psychiatrische instelling in de buurt van het station, en daarna had ze samen met haar vriendin, Eliane Vancleven, een paar drankjes genuttigd in een café. Op weg naar huis was ze een 'potloodkoopman' tegen het lijf gelopen, en die was haar achternagerend.

'Maagden doe ik liever zelf', zei Van In bloedernstig.

Carine, die anders niet om een weerwoord verlegen zat, zeker als Van In een dubbelzinnige opmerking maakte, was dit keer met verstomming geslagen.

'Ik refereerde aan haar sterrenbeeld', grinnikte Van In.

Hij liep hoofdschuddend naar de kapstok en trok zijn jasje aan. Hij kon er inkomen dat de woordspeling over het sterrenbeeld van mevrouw Littin niet meteen zijn origineelste vondst was, maar dat niemand om zijn grollen lachte, was hem nog nooit overkomen. Zelfs Bruynooghe, die de hele tijd stilletjes oude pv's aan het klasseren was, gaf geen kik.

'Ik ben niet van plan om alleen op pad te gaan, Guido.'

Versavel vouwde zijn krant in vieren, streek het papier ettelijke keren glad en trok daarbij een gezicht dat begrafenisondernemers opzetten als ze met een lijkwade bezig zijn. Een nieuwe lente, een nieuw geluid, dacht Van In bitter, of hoe een dag die zonnig was begonnen in minder dan een uur kon vergrijzen.

'Zijn er nog vrijwilligers?'

Nog voor Bruynooghe zijn hand kon opsteken – hij kon toch niet blijven mopperen over de gemiste promotie – ging de telefoon over. Carine nam de hoorn op. Het was de wachtdoende officier.

‘Een zekere Verfaille’, zei ze toen Van In haar vroeg wat er aan de hand was. ‘Dieven hebben vannacht zijn hele huis leeggehaald.’

‘Een potloodventer en een dief’, zuchtte Van In toen ze hem de hoorn aanreikte. ‘De misdaad is niet meer wat ze geweest is.’

‘Misschien zijn alle misdadigers bang geworden voor commissaris Van In’, merkte Versavel schamper op.

Jaloersheid heeft in de loop der tijden waarschijnlijk meer mensen tot haat aangezet dan alle andere onhebbelijke karaktertrekken waarmee de Schepper de *homo sapiens* heeft opgezadeld, en hoewel Versavel zich had vorgenommen niets te laten merken van de tegennatuurlijke gevoelens die vanochtend zijn hart waren binnengeslopen, moest hij onwillekeurig lachen toen Van In hem berispelend aankeek.

‘Tot nader order maak ik hier de grapjes, Guido.’

‘Dat denkt hij toch’, zei Carine met een knipoog.

‘Welke grapjes?’ meesmulde Bruynooghe.

Van In trok zijn jasje uit, liep naar de keuken en haalde een Duvel uit de koelkast.

‘Ik weet niet wat jullie bezielt, maar ik blijf hier zitten tot jullie me vertellen wat er aan de hand is.’

‘Dat kan niet’, zei Versavel. ‘Meneer Verfaille wacht op je.’

‘Meneer Verfaille kan de pot op’, bulderde Van In.

Er werd geklopt.

‘Binnen.’

De wachtdoende officier ontweek de blik van meneer Verfaille, die net als hij de opmerking van commissaris Van In had gehoord, en maakte met een galant gebaar de deur open.

'Meneer Verfaille wenst een verklaring af te leggen, commissaris', zei hij een beetje beschaamd.

'Kan ik je even onder vier ogen spreken, Dina?'

Frank Lernout legde zijn hand op haar schouder, een gebaar dat het meisje blijkbaar niet beviel, want ze haalde zijn hand weg.

'Ik heb je toch gezegd dat je me met rust moet laten', zei ze verveeld. 'Als mama erachter komt dat je me weer lastig hebt gevallen, zet ze je stante pede op straat.'

'Ik ben niet van plan om je lastig te vallen, Dina. Geloof me toch.'

Dina streek met haar wijs- en middelvinger over de naad van haar rijbroek. Dat de staljongen haar zijn liefde wilde verklaren, vond ze niet erg. De meeste jongens met wie ze in contact kwam, maakten avances. Ze vond het alleen zielig dat ze hen telkens moest afwijzen. Niet dat ze op vrouwen viel. Nee, ze vond mannen best boeiend, zolang ze niet over een relatie begonnen te zeuren, een relatie die onvermijdelijk op seks zou uitdraaien, want daar waren ze altijd op uit. Het alternatief: huisje, boompje, beestje, kon haar evenmin bekoren. Zij had haar zinnen op iets anders gezet: actrice worden. Zes maanden geleden had ze gesolliciteerd voor een figurantenrol in *Vagevuur*, een stuk dat straks in het nieuwe concertgebouw zou worden opgevoerd, maar tot dusver was daar geen reactie op gekomen, behalve van de conciërge, die beweerde dat hij een aantal mensen in het milieu kende en een goed woordje voor haar zou doen. Sindsdien ging ze de man geregeld opzoeken om te horen of er nog geen nieuws was.

'Je krijgt vijf minuten, Frank.'

Dina zette haar cap af en fatsoeneerde haar kapsel met een vluchtig gebaar. Hoewel iedereen die op de stoeterij werkte, wist dat Frank Lernout een crimineel verleden had, konden de meesten goed met hem opschieten om-

dat hij hard werkte en heel behulpzaam was.

‘Niet hier.’

‘Waar dan?’

‘In het kantoor van je moeder.’

‘Nee, Frank. Daar trap ik niet in.’

Waarom verzonnen jongens nooit een originele smoes om met haar alleen te zijn?

‘Moet je eens goed naar me luisteren, Frank. Ik...’

Zijn gezicht trok plotseling wit weg van woede en de in-nemende onderdanige glimlach die hem bij de klanten geliefd maakte, verstarde.

‘Moet jij eens goed naar mij luisteren, Dina. Als ik een hoertje wil versieren, dan betaal ik daarvoor. Maak je dus maar geen illusies. Dat jij niet op mannen valt, zal mij een zorg wezen. Ik wil je alleen iets laten zien dat jou en dat wijf – hij wees naar het bordje op de deur van het kantoor – zal interesseren.’

‘Hoe durf je mijn moeder te beledigen?’ schreeuwde Dina woedend. ‘Ze heeft je uit de goot opgevist, je werk bezorgd. Hoe kun je zo ondankbaar zijn?’

‘Ondankbaar?’

Frank hinnikte als een drachtige merrie.

‘Weet je hoeveel ik hier verdien? Negentienduizend frank per maand. Voor die prijs kan het wijf dat zich je moeder noemt zelfs geen Afghaan inhuren.’

Dina voelde haar benen slap worden. Ze had gisteren het avondmaal overgeslagen en ontbijten deed ze al maanden niet meer, om slank te blijven voor het geval ze een auditie moest doen. Haar hoofd begon te gonzen, en te tolleren.

‘Ik wil dat je me met rust laat!’ schreeuwde ze.

Toen werd alles zwart voor haar ogen. Het laatste wat ze hoorde was de stem van haar moeder.

'Als ik het goed begrijp, hebt u pas om negen uur gemerkt dat er ingebroken was', zei Van In op meewarige toon toen Paul Verfaille hem het geforceerde slot van de achterdeur liet zien.

'Inderdaad, commissaris.'

Verfaille haalde diep adem, stak zijn kin naar voren en plaatste zijn handen op zijn heupen, een houding die paste bij zijn status en hem tevens hielp de woede in te tomen die in zijn binnenste oplaaide. Mensen zoals hij dienden hun kalmte onder alle omstandigheden te bewaren, al was het maar om het 'kruipvolk' te laten zien dat wel-opgevoede mensen nog steeds het verschil uitmaakten in een maatschappij die aan banaliteit en grofheid ten onder dreigde te gaan. Verfaille prees zich dan ook gelukkig dat hij hoofdcommissaris De Kee tot zijn vriendenkring mocht rekenen, een man die de liefde voor de schone kunsten met hem deelde, wat niet gezegd kon worden van de barbaar die hij met het onderzoek had belast.

'Ik mag aannemen dat u over een gedetailleerde lijst beschikt van de gestolen voorwerpen.'

Van In was duidelijk niet in de stemming voor een gezellig onderonsje. De bemoeienissen van De Kee – de hoofdcommissaris had hem het onderzoek opgedrongen – zaten hem bijzonder hoog.

'Wanneer zou ik een lijst hebben kunnen opstellen? Ik ben pas om negen uur opgestaan. Dat heb ik u toch al gezegd.'

Van In wierp een blik op Versavels horloge. Het was twintig over tien.

'Dan wordt het stilaan tijd dat u in uw pen kruipt, meneer Verfaille.'

Hij stak een sigaret op en liep naar de eiken televisiekast.

'Ik zou het op prijs stellen als u hier niet rookte', zei Verfaille ingehouden.

'Zo zijn er wel meer', repliceerde Van In met een boosaardig lachje.

Versavel, die zich de hele tijd op de achtergrond had gehouden, zette een stap naar voren. Hij had dergelijke situaties al eerder meegemaakt. Eén vonk was voldoende om de boel te laten ontploffen.

'Misschien kunnen we eerst een kijkje gaan nemen in de garage, Pieter', stelde hij voorzichtig voor.

Op het politiebureau had Verfaille een mondelinge verklaring afgelegd waaruit bleek dat de dieven behalve zijn televisietoestel, videorecorder, diverse kredietkaarten en twee schilderijen ook zijn auto uit de garage hadden gestolen. In normale omstandigheden had Van In daar genoeg mee genomen, maar toen De Kee hem had opgedragen de zaak prioritair te behandelen, had hij zich voorgenomen de zaak volgens het boekje af te handelen.

'Als dat mag van meneer.'

Van In draaide zich om, inhaleerde diep en blies de rook in de richting van Verfaille. Honderd jaar geleden waren ze elkaar wellicht naar de keel gevlogen en hadden ze het geschil met de blote vuist beslecht, maar tegenwoordig deden beschaafde mensen dat niet meer, ze hielden er meer van elkaar psychisch leed te berokkenen.

'Zal ik ondertussen de technische recherche bellen?' vroeg Versavel toen de stilte pijnlijk werd.

Van In tikte achteloos tegen zijn sigaret. Een grijze askegel dwarrelde naar beneden, op het glimmende parket. Regisseurs van actiethrillers hadden dit gebaar in slow-motion gefilmd om de spanning op te drijven en aan te kondigen dat er iets dramatisch op til was. Versavel keek radeloos om zich heen. Wat moest hij doen? Plotseling werd zijn aandacht getrokken door een houten plankje dat tegen de zijkant van de schoorsteenmantel aanleunde. Hij liep er naartoe en pakte het vast.

‘Lang geleden dat ik nog een rongo-rongo heb gezien’, zei hij bijna wanhopig.

Laat in een elitair gezelschap een vreemd woord vallen dat totaal niet in de context past en je trekt gegarandeerd de aandacht. Paul Verfaille vormde geen uitzondering op die regel. Hij wendde zich met een glimlach tot Versavel.

‘Heb ik op Rapa Nui gekocht’, zei hij enthousiast. ‘Prachtig ding, vindt u niet?’

Terwijl Versavel en Verfaille samen lyrisch deden over de rongo-rongo, liep Van In naar de garage, waar hij zijn sigaret verder oprookte en pas daarna Klaas Vermeulen belde. Het hoofd van de technische recherche stond hem minzaam te woord en beloofde onmiddellijk ter plaatse te komen.

‘Hello, darling.’

Merel spreidde haar armen en rende op Hannelore af met een enthousiasme dat in Amerika, waar ze al een tijdje woonde, geen opzien zou baren, maar in Vlaanderen als een beetje overdreven werd ervaren. Dat bleek uit de meewarige blikken van een bejaard paar dat ten gevolge van een verlate vlucht in de grote hal van de luchthaven met zuinige slokjes van een kopje koffie nipte dat hen door de chartermaatschappij was aangeboden om het ongemak te compenseren.

‘Merel, wat zie je er stralend uit.’

‘New tits, Hanne. Een cadeautje van Max. Moet je ook doen. Mannen worden er gek van.’

Ze wiebelde met haar schouders.

‘No bra, wat vind je ervan?’

Na de obligate knuffel, pakte Merel haar verloofde bij de hand en duwde hem in Hannelores armen. Max gaf haar een zedige zoen. Tenminste zo leek het. Toen Hannelore zijn hand over haar rug naar beneden voelde glijden, duwde ze hem zachtjes van zich af.